

במדינה

המיקדש הוא המקום הסודי של אנשי הכת. איש אינו יודע את מיקומו, זר מי עולם לא נכנס אליו. לשם הועברו שרידי כלי הקודש שניצלו מהתקפת החרדים. כל עת ההפגנה לא הוציאו איש מעימנואלים את אפו ולו כדי להציץ בעד החלון. לדיבריהם נועצו באלוהיהם, והוא הורה להם להתפלל ולהתעלם מן המתרחש בחוץ. בבית מישפחת קליין הכינו תוכנית בריחה, כיוון שהיו ביניהם גם ילדים.

חזון מן השמיים

צרותיהם של בני עימנואל החלו ביום שמתח תורה האחרון, כאשר כרוזים שהכריזו עליהם כעל מיסיונרים שתיים הם יהודים ניתלו על לחות-המור דעות של ראש-פינה.

עד אז היו אנשי הקבוצה המונים כי 15 איש, אשה וילד, בשקט ובשלווה. צריך מידה רבה של כבוד וסבלנות על מנת להקשיב לסיפוריהם של חברי הקבוצה על הדרך שבה הגיעו אל אמונתם. ראובן, בנימין, שמאל ואריה, כולם יהודים שגדלו בבתי דתיים. ראובן ובנימין למדו בישיבה עד מלואת להם 18 שנים. הם באים ממישפחה חרדית מאד, וכולם חוץ מאריה אינם נשואים ואין להם ילדים. לדבריהם יוקח מהם האלוהים את כל זמנם, ולכן אינם יכולים להעסיק עצמם במהקמת משפחה.

לפני שהיו מוכנים לדבר עם כתבת העונם הוזה הסבירו שאלוהים הורה להם שלא לדבר על עצמם, סיפרו כי היו בביתם עם אנשי הטלוויזיה והם סירבו לדבר עימם על פי הוראת אלוהיהם. לפתע אורו פניו של ראובן, והוא אמר כי קיבל סימן מאלוהים. הוא ושמאל יצאו מהחדר לשרח אתו ולקבל את רשותו לדבר. אלוהים אישר, והם הסכימו לספר על עצמם.

ראובן: "הייתי תלמיד-ישיבה דתי מאד, מבשתי כיפה ולבשתי ציציות, אך זה מעולם לא סיפק אותי. בגיל 27 הייתי סטודנט לקולנוע וחיפשיתי אחר האמת. התחלתי לקרוא בתנ"ך, וגיליתי שהי' תנ"ך מדבר על המשפחה שיבוא הבנה שהתנ"ך מדבר על ישוע שהיהודים קוראים לו ישו, שפירושו ראשי תיבות של 'ימח שמו וזכרו'. בספר ישעיהו פרק י"ג גיליתי שישוע הוא המשיח שאמר היה הבטיח לבני ישראל. ידוע לי גם שיש משום כך הפרק הזה אינו נלמד בחוגים היהודים ובישיבות מתעלמים ממנו לגמרי".

שמאל: גינני גבה קומה שפניו מעוטרים זמן נראה כספגן. כשואר מספר על אמונתו קורנות פניו וידיני גישאות למעלה ככתפוליה. בני-יורק, שם נולד, היה שמו שטוארט. הוא מספר: "מומן הבר מצווה ועד שהייתי בן 27 הלכתי בלי אלוהים. לעומת זאת רציתי כל חיי לדעת מיהו יהודי. התחלתי לקרוא בברית החדשה, והנה שלח לי אבינו שבשמיים חזון. צלב ועליו כתוב: ישוע מלך היהודים'. אדם התחלתי לבכות ורציתי בלבי שהוא המשיח. עזבתי את מיקצועי על פי הוראת אלוהים. שלא עזב אותי מאז, והלכתי ביעקבות המשיח.

בנימין הוא המבוגר שבחבורה. בן 36, אדריכל במיקצועו. גם אליו ניגד לה, לדבריו, האלוהים והפגיש אותו עם ישוע המשיח. כמוהו כראובן, ששמו מהר בית הוא רגינל, ושמאל, שלושתם שומעים דברי אלוהים חיים. שלושתם נורעים באלוהים על כל צעד ושעל ומקבלים מן המנה הדרכה ישירה ללא תיווך. "אלוהים דיבר איתי, לא שמעתי את זה באוזניים אלא בתוכי. הוא אמר לי ש'הוא אוהב אותי. הרגשתי אליו כאילו הכרתי אותו פעם אבל שכחתי. הוא הבי' היר לי שהוא אלוהי ישראל. בכיתי, ופתי את נכנס לתוכי שמו של ישוע. רציתי אומר ישוע לגנדי עיני והבנתי שזו האמת. לישראל עלו כל השלושה כעולים חדרים שים, וקיבלו כאן את כל התנאים הניתנים ליהודים במיסגרת חוק השבות, שירתו בצבא ואף משרתים במילואים, אלא שבינינו ניהו ליהודים אחרים העדיפו השלושה להתגורר בכפר-הערבי תל-ערויה. עמי שנים התגוררו בכפר, עד שחברם, חרבי-בוסמלי, שגילה גם הוא את אלוהי היהודים ושראה לגנדי עיניו את ישוע. הסיבתך עם החוק והמישטרה גילתה כי ידידיו הם תושבי ישראלים המתגוררים ללא אישור בשטח מחוזק שאסרה עליהם את הישיבה במקום.

כאן התחיל סיפור ראש-פינה. שלושת הצעירים לא הגיעו לשם במקרה. אמר

בנימין: "אלוהים אמר לנו ללכת לראש פינה. ימים רבים ראיתי לנגד עיני את המשפט, אבל מאסו הבונים היתה לראש פינה' מספר תהילים. מישפט שישוע אדור' נו השתמש בו רבות. "גם לשני אחי הורה האלוהים ללכת לראש-פינה. הגענו לכאן, שכרנו את הבית וקראנו לביתנו עימנואל. שהוא אחד מ' שמותיו של ישוע ושפירושו עמנו אל". אנשי ראש-פינה טענו שהם עוסקים ב' שליחות מיסיונרית וכי הם מפיצים את תורתם מבית לבית. הסביר בנימין: "זה לא נכון שאנחנו הולכים מבית לבית עם ומפיצים את תורתנו. הקשר שלנו עם התושבים הוא כשכנים וכשומרים במיש' מר האורח".

שכן אחד, לפחות, אכן הושפע עידידי אנשי עימנואל. זהו אריה קליין, המתגורר בבית הסמוך לבית עימנואל. קליין, יליד אנגליה, נשוי ואב לבת, היה טרקי טוריסט במיקצועו וחלם על פתיחת נפי' חיה. יום אחד נכנסו, לדבריו, שכנים שקי' טים להתגורר בביתו של נועם זייד. מירי, אשתו של אריה נטתה להאמין ב' ישוע כבמשיח האלוהים עוד קודם-לכן. הי' עימנואלים הדליקו את אמונתה מחדש והיא הפכה גנאטית באמונתה. אריה התי' רגז, ואסר עליה לבקר את העימנואלים. יום אחד פוטר אריה מעבודתו כי טרקטוריסט. באותם ימים מלאו לבתו שנה, נחוג יום-הולדתה ואריה ואשתו ייבאו ב' חדר האורחים. האשה אמרה לו, לדבריו: "הגיד לי משהו טוב". והוא ענה לה: "מה אם אגיד לך שאני מאמין בישוע המשיח? לדבריו פשוט, "יצא" לו להגיד את הדברים. הוא לא התכוון אליהם. מאז הוא נימנה עם בני עימנואל.

"אלוהים שלח צ'ק"

השערים בבית הגדול נעולים על מגעול ובריה, וכל זר מתקבל בחש' דנות. העימנואלים מדועים לשינאה המופ' גנת כלפיהם מצד מהבית תושבי ראש פינה ואזורים: "משהו גדול נורא ואיום יקרה! אלהינו הזהירנו מפניו אך יחד עם זאת ציונו להישאר במקום". הם מכחישים מכל וכל את העובדה ש' מוסדות המיסיון תומכים בהם. מסביר שמאל: "הכסף שלנו אינו מגיע מהמיסיון, אין אנו תלויים באיש ואיננו מקבלים כסף מאף אירגון. כשגרנו בתל-ערויה, אלהים ציווה עלינו לא ליצור לעולם קשר עם בני-אדם שבביל כסף".

אך, אם כך, מקיימת את עצמה הקבוצה. מאחר שאלוהיה ציווה עליה לעבוד אותו בלבד? גם לכך יש לאנשי עימנואל תשר' בהם מסביר ראובן:

שעה שלמה צבדנו והתחלנו להרגיש שאלהים קורא לנו אליו לתת לו יותר זמן. אלהים אמר לנו שיש עבודה ב' בילנו. אני ראיתי כמו עיני את הפסוק שאלהים שלח לי: 'בני לך ועבדו בכרמי'. הבנתי שהוא דורש ממני להאמין לו בכל. הוא הבטיח לנו שיקרו ימים ושננו בחוזה אותם, וכי הוא ידאג לנו. הורה לנו להפסיק לקבל כסף מהסוכנות.

בערב שבת, לא היה לנו כסף לסעודה. אלוהים דיבר אלי ואמר לי: 'אל תדאג, בני, יהיה נס'. ביום שישי בבוקר, בחדש ינואר, היתה לנו לירה ישראלית אחת. הנה, אחותנו שרון ניגשה למגירה לחפש משהו ופתאום נפל ארנק ובו 17 לירות. ימים זה ארנקו של בנימין שנשכח ממנו והיה רבים קודם-לכן. וכך היה לנו מספ' לסעודה. יום אחד הלכנו לדואר והנה נשר' לחה על שמונה המאות דואר מירוסלים על סך 400 לירות בלי שם ובלי כתובת. "אחרי כמה ימים בא אחינו מחיפה, ש' הוא רוקח במיקצועו, ואמר לנו: 'ימים רבים אני רואה לנגד עיני את פניו של שמאל, ואלוהים אמר לי לתת לו את זה'. והגיש לשמאל 12 אלף לירות, וכך, בכל פעם אבינו שבשמיים עושה לנו נס אחר". אנשי עימנואל יודעים לספר כי אלוהים הזהירם מפני הפרענות הממשמשות ובהא. בנימין מוכן להישבע כי יום לפני התנפלות החרדים על אנשי הקבוצה באה שרון ו' סיפרה כי קיבלה נבואה שאמרה: "האויב יבוא בחצי הלילה".

הם מכחישים כל קשר לעבודה מיסיונרית ואזורים: "כרגע שמישהו בא לבית ויושב פה, אנחנו מלמדים אותו את אמונתנו. כשיש משהו טוב בנושמה רוצים לחלק זאת. שבבילנו זה טיבעי לדבר על ישוע. בסך הכל אנחנו רוצים לשרת את האל. היום ואנחנו מאמינים כי האמונה שישוע המשיח הוא שליחו של אלוהי היהודים היא היהדות האמיתית".

שרית ישן

(המשך ממעמד 27)
לתקוף את המיסד הציוני ולהבליט את ההבדל בין הציונות של בגין לבין הציונות שלו".

טענה שנייה: הנוכחים הבינו כאילו רוצה אליאב שאש"ף יזמן לז'נבה רק כחלק ממישלתח פלסטינית, ולא כנציגה בילעידת של העם הפלסטיני. אש"ף דוחה, כמובן, עמדה כזאת מכל וכל.

הנואמים שבאו אחריו תקפו את אליאב קשות, גינו בחריפות את הציונות, "אני ערבי בן הכפר מסמיה", הודיע חורני, שחזר לאולם, "אני מכיר את הציונות! היא גירשה אותי מביתי!"

"אתה לא ציוני!" בתום ערביה-פ' תיחה שרר מצב-רוח קשה.

בשן ובית-המלון שלו, נתקל מאיר פעיל באולם-הכניסה בחורני, שגר באותו מקום. הוא ניגש אליו, טפח על שיקמו ואמר לו: "אני ציוני. לחמתי ב'1948, אבל אני בעד הזמנת אש"ף לז'נבה ובעד הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה!". "אתה לא יכול להיות ציוני!" השיב חורני.

בנוכחות כמה מאנשי אש"ף התנהל ב' מקום ויכוח ספונטאני, כשפעיל עוקץ את חורני בסיגנונו המחוּפּס, וחורני משיב לו כנגמולו.

"מה אתה חושב, שבז'נבה תיפגש עם אנשים כמוני?" שאל פעיל, "אם תודי' מנו לז'נבה, תיפגשו עם דיין! איתו תצי' טרך לנהל משאומתן! אז מה הטעם להטיף נגד הציונות?"

ש'דושה מחנורת. נראה כי השיחה, והלחצים מאחרי הקלעים, השפיעו. למח' רת היום התפצל הכנס לשלוש ועדות — לענייני השלום, פלסטין וז'נבה — והדויד' גים היו הרבה יותר ענייניים.

אלם כמו כל כנס פרויקמוניסטי ב' שנים האחרונות, בלט גם בו הפאראדוקס של מצב הסובייטים במרחב. נציגי ברית המועצות היו מתונים, דיברו על הכרה בישראל בגבולות '67 ועל שלום בין ישראל ומדינה פלסטינית. אך רוב הידי' דים שנותרו לברית-המועצות במרחב הם אנשי חזית-הסירוב, ובראשם עיראקים ולובים, המדברים בשפה אחרת לגמרי.

כך התחלק הכנס לשלושה מתנות עיק' ריים:

- אנשי הסירוב, שכללו את העיראד' קים, הלובים, קבוצות השמאל הקיצוני הי' מטרופ' מאירופה ומישלחות מתנועות-שיח' רור אפריקאיות ואסיאטיות, השוגאים את ישראל כבעלת-בריתן ב' ממשלות דרום אפריקה ורודזיה.

- הסובייטים ובעלי-בריתם, שנקטו עמדה מתונה. מתנה זה כלל את כל הנציג' גים המצריים, ובניהם חאלד מוחיאל-דין ואחמד חמרוש, אנשי השמאל מקאהיר, שדיברו בשפה מתונה ביותר.

- המישלחת הישראלית וכמה מן הי' נציגים האירופיים, שדיברו על דו-קיום ושלוש במונחים מעשיים.

טובי לפוזבת הציונות. לפני עריכת הכנס הוסכם שלא יתקבלו בו החלטות. אך כמו בוועידת בולוניה משנת 1973, עק' פו המארחים הקומוניסטיים את ההסכם הזה, הם קיבלו מיסמן של "סיכום".

מיסמן זה חזר על העמדה הסובייטית הנוכחית. הוא השמיט את ההחלטה 242, לא פירט את המיקום המדויק של המדי' נה הפלסטינית שצריכה לקום, אולם בהש' פעת הישראלים נמנעו הניסוחים היותר-קיצוניים. היה זה דווקא תופיע טובי ששיכנע את המארגנים כי אסור לכלול בסיכום סעיף המשווה את הציונות ל' גזעיות.

המסקנה הנובעת מהשוואת הכנסים ב' לונדון ובפריס: ליסודות הפרו-ערביים משני הצדדים קל הרבה יותר להגיע להס' כים ביניהם מאשר ליסודות הפרו-סובייטיים. אנשי אש"ף הדוגלים באורינטציה פרו-אמריקאית קרובים לשלום הרבה יותר מעמיתיהם, המשרתים את ברית-המועצות. לפ' שעה אין ערך לפעולות שלום הנע' שות בחסות קומוניסטית.

דרכי חיים

אסקוט בסביון

תושבי סביון ערכו מירוקן סוסים כדי ליצור, תרומת הקראית" ליישובם

הסטיאדה בעפולה היא מפעל עממי לונדון ובפריס: ליסודות הפרו-ערביים משני הצדדים קל הרבה יותר להגיע להס' כים ביניהם מאשר ליסודות הפרו-סובייטיים. אנשי אש"ף הדוגלים באורינטציה פרו-אמריקאית קרובים לשלום הרבה יותר מעמיתיהם, המשרתים את ברית-המועצות. לפ' שעה אין ערך לפעולות שלום הנע' שות בחסות קומוניסטית.

דרכי חיים

אסקוט בסביון

תושבי סביון ערכו מירוקן סוסים כדי ליצור, תרומת הקראית" ליישובם

הסטיאדה בעפולה היא מפעל עממי

מסורתי, משתתפים בו בעיקר איכרים, בני המושבות והקיבוצים ובדואים. משום כך כאשר החליטו גם תושבי סביון לעי' רוך מירוקן סוסים מסורתי משלהם, היה זה רק טבעי שהפעם מדובר במפעל לא-ציוני לים, אם לא לפי הייחוס המישפחתי, הרי לפחות לפי ערך הממון.

אולם כאשר נערך השבוע האסקוט של סביון, לא היה שום דמיון בינו לבין מירוקן הסוסים השנתי של האצולה הברי' טיה, המפורסם יותר בתלבושות הנשים ה' צופות בו מאשר בסוסים המתחרים בו. כובעים סגנוניים ושמלות-נישף לא נראו שם, והגינס והמגפיים שלטו בכיפה בדיוק כמו בעפולה.

למעשה נועד המירוקן של סביון ליצור

פרש בתחרות בסביון בגינס, לא בשמלות-ערב

תדמית חדשה למקום. "מירוקן הסוסים שאנו מקיימים מדגישים את האופי הכפרי והחקלאי של המקום", אמר טוביה לשם, יושב-ראש הוועד המקומי בסביון. ואומנם, כלי הרכב השונים, מטרקטורים ועד טני דרים ומכוניות-אשפה, שיוו למקום אופי חקלאי, אולם הם לא היו שייכים למקום, הם שימשו להובלת הסוסים.

הרוכבים הרבים ששוטטו במקום היו אר' לי החיילים שתרמו תרומה לאווירת הקר' נבל במירוקן. שלוש תקריות בכיכובם של שלושה סוסים מהירים, כמעט ושמו קץ למאמץ שהשקיעו אנשי סביון בעריכת המירוקן וכמעט גרמו לביטול המירוקן.

בעת אחת התחרויות, שעה שכמה סור' סים שטטו אל קו הסיוע, החליק רוכב צעיר מסוסו, נפגע בקרקע ונחבל בעי' נו. הסוס המשיך בדהירה היישר אל תוך קהל הצופים המבוהל.

בפעם השנייה פרץ סוס אחר בקו הזיי' נוקל יחד עם שאר המתחרים ללא רוכב עליו. הוא שטט במהירות וכמעט הגיע ראשון אל קו הסיוע.

בשלב זה החלו קציני המישטרה הרבים שהיו במקום לשקול אם לא הגיע הזמן להפסיק את המירוקן ולשלוח את הקהל לביתו מטעמי בטיחות. אלא שאו הורו המארגנים, ובראשם מארגן התחרות אביג' דור אופיר, מהנדס טיים, במיקצועו, לקהל לסגת, רק כשהסדר הושב על כנו, ניתן היה להמשיך בתחרויות.

מישפט הוואה רבנית

רב ומורה בישיבה באשדוד מפזר שיקים ללא כיסוי

ההגיגה היתה בעיצומה. התזמורת ניגנה, המוזמנים נהרו אל האולם כשבידיהם מתנות והוזג המאושר עמד להיכנס אל מתחת לחופה.

הכל היה יכול להסתיים בכי טוב לולא נזכר לפתע בעל אולם השמחות, היכל הפאר בתל-אביב, בו התקיימה החתונה. בחוב שחייבים לו בעלי השימחה.

החוב בסכום של 8.605 לירות, הטרדי (המשך בעמוד 49)